

ἀμίσησ τῶραι πῆγαινε νὰ τοῦ τὰ ἔξορκίσησ.

Π.—'Ω συμφορᾶ...

Φ.— Μεθ φαίνεται πῶσ κῆποισ τὸν ἀφόρισσ.

κί' ἔσοσ πτωχοῦ, Τρικουπικοῦσ ἐκ τῆσ Βουλῆσ ἐξόρισσ, τόσα σπυρί, θρᾶ Περικλῆ' ὅσιν οὐέροσ τοῦ θᾶ θγάλη, ἂν δὲ κανεὶσ ἐξορκισμοῦσ ἀπάνω τοῦ δὲν φάλη, τόσαι Καλόγηροσ θᾶ ἔγοδον κ' ἀτὸν τὸν κακομοίρη, ποῦ θὰ γενῆ ὁ οὐέροσ τοῦ ὄσ ἔβροσ Μουσιτηρι.

"Ἀν θγάλη δὲ και τίποτα θαρδάτουσ Ἦγουμένουσ, ὦ! τότε τρεῖσ ἀλλοιμονον ὅτῳ ροιζικῷ τοῦ γένουσ.

Π.—'Ἀμὲ τὰσ σχέσισ, Φασουλή, τὰσ ἐλίπεισ ὀμαλάσ;

Φ.— Πῶσ φαίνεσαι, θρᾶ Περικλῆ, πῶσ ἔσαι μπουνταλάσ.

Πάντα γιὰ κᾶθι πράγματα μοῦ κάνεὶσ ἐρωτήσισ, ὀποῦ ἐξήγησιν ποτὲ δὲν πρᾶπει νὰ ζητήσησ. Τὰσ σχέσισ μασ πολὺ καλά εἰξέωροσ και εἰξέωριεσ, ὅσιν λόγον τὸν βασικὸν ἀπάντησι δὲν ἔβρησ, ἀλλ' ἂν δὲν ἤθελεσ και οὐ ὅσιν ὄπνω νὰ τρωφῆσ κί' ἐρεύνασ ὀπωσθῆποτε τοῦ ἔθνουσ τὰσ γραφάσ, θεβάσισ θᾶ ἐγνωρίσησ καθὼσ κί' ἐγώ, καλέ μοῦσ, πῶσ κίνδυνον ἐλάχιστον δὲν τρέχουνον πολέμου ἀπ' ἔτου Νῶεσ ὁ γνωστέσ ἐλαίασ εἰθε κλάδον κί' ἐκ τῆσ χαρᾶσ ἐσκήρτησε χρυσην εἰρήνην ἄδων.

Π.— Τι ἄλλο ἐλίπεισ;

Φ.— "Ἐσπεωσ τοῦ Θεωδωρη τοῦ δέρο και τῶραι φυλακίζονται ὀλίγοι θαρκαδόροσ, διότι τὸν Τουρκαλέκον Μπαρδάκην ἤλευθέρωσαν και νέον κράτοσ, Περικλῆ, ὅτῳ κράτοσ καθιέρωσαν.

Π.— Πῶ! πῶ! Χριστέ!...

Φ.— Εἰρήνευσεσ ὁ Θεωδωρη ὁ "Ἀρησ

και φυλακίζεται καθεὶσ τοῦ Περικλῆσ θαρκάρησ, πολὺσ δὲ θρηνοσ γίνεται, θαθα και ἀμῆνεσ και θέρκα μᾶ δὲν φαίνεται εἰσ ἔθον τὸν λυμένα, κί' ὁ ταξιδιῶταισ ὁ πτωχοὶ τὴν κοῦρᾶ τὸν κτυπάνε και κολυμπῶντασ, Περ. κλῆ, μῆσ ὅτᾶ θαρπόρια πάνε.

Π.— Θᾶ γίνη κί' ἄλλο δάνειον;

Φ.— Θᾶ γίνη ὀπωσ βλέπω,

ἀλλὰ και οὐ νὰ ἐγγραφῆσ ὅστω Σγούτα οὐ προτρέπω.

Π.— Κί' ὁ Καραπάνοσ πῶσ περ' αἱ;

Φ.— Μᾶσ κάνει τὸν μωφλοῦζη

και νόκτα ἔμοσ δυνατᾶ ὅστωσ θανειστάσ μασ σκούζει:

> ἀκόμο μᾶ: θονεῖτε: δὲν βλέπετε τὰ χάλια μασ;

> δὲν βλέπετε πῶσ χᾶσῆμα ταῦτά και τὰ πασχάλια μασ;

Ἀτᾶ τᾶκοῦσ εἰ θανεισταισ και εἰ τρανοὶ παγκιῆρηθεσ

κί' τρέμουν μῆπιωσ γίνουνοσ σπουδαῖοσ κωνογῆρηθεσ,

ὄσ ἔτου πλέον ὁ καθεὶσ μᾶσ καταφρασκελόνοι

κί' ὁ Καραπάνοσ γαλαστέσ τοῦ Κεντρικὸν βουλόνει.

"Ὁ δὲ Μεγαλειότατοσ τὴν πληρωμὴν τοῦ θέλει

και τὸν Ταμίαν τῆσ Αἰθίησ εἰσ τὸ Ταμίον στέλλει,

κί' ὁ Γρηγοράκησ, Περικλῆ, τῆσ πόρτασ ἐκκλειδόνει

και στέλλει χλίωουσ ποτικκοῦσ θειμένουσ μὲ Κορδῶν.

Π.— Τι ἄλλο βλέπεισ;

Φ.— Τίποτε... εἰσ ἔλα εὐτυχία.

Π.—'Ἀμὲ τί βλέπετε, Φασουλή, γιὰ τὰ Πατριαρχεῖα;

Φ.— Πλεκτάνασ βλέπω φοθεράσ τῶν Ἄγγλων και τῶν [Ρώμ]

κί' ἡ τοῦ Σεπτέλου γενεῖασ μακραίνει ἐπὶ τόσον, ποῦ μακροτέρα ὄσ: ἀτὴν καμμία δὲν ὑπάρχει, και εἰσ τὴν Πόλιν ἀναυατᾶ τὸν στέλλουν Πατριάρχη, αἱ δὲ δυναμίεσ ἀποροῦν μὲ τέτοιο ἐξαρτικῷ και λόνετασ τὸ ζήτημα τοῦ Πατριαρχικῷ.

Π.—"Μίλα καλά, θρᾶ Φασουλή, μοῦ ὀσάλεφ ὁ νοῦσ.

Φ.— "Ἐλα και σὺ, μωρᾶ στραβῆ, νὰ ἔβησ τοῦσ οἰανούσ.

Π.— Θᾶ γίνουνοσ τίποτε χοροὶ;

Φ.— Δοῦ τρεῖσ τὴν ἐδῶκοῦσ

Π.—'Ἀμ' ὁ Σκουλοῦδησ σῶθωεσ καμμά καλή θελῶτα;

Φ.— Ἐδῶν ὁ Κυριακόπουλοσ πτωχὸν δὲν τὸν ἀφήνοσ,

μὲ σοα τοῦ ἐζήτησεσ και μέλλει νὰ ζητήσησ,

ἴσοσ μοῦ δῶθησ κατ' αὐτάσ κανένα νέο φράκο,

ἀλλέωσ μᾶθεσ, Περικλῆ, πῶσ θᾶχ' ἡ φάβα λάκκο.

Π.— Κί' ἐγὼ θᾶ παῖξω ὅτᾶ χαρτί, ὅτᾶ Φασουλή, κί' [ἐπί]

Φ.— Θᾶ παῖξω κί' ὀπωσ πάντοτε θᾶ μῆνιγσ νέτοσ σῶτο

'Ἐσοῦ ποῦ ἐπροφήτευσᾶ τὰ μέσα και τὰ ἔξω.

Π.— Ἄλλᾶ δὲν ἐπροφήτευσεσ πῶσ τῶραι θᾶ ὀτῆσ θρῆσ;

Φ.— Ἀτὸ τὸ ξέρω, Περικλῆ, και πρὶν νὰ σοῦ ἔμῆρῶσ κί' [ἴστω]

Π.— Νᾶ! ματσουκαῖεσ γιὰ μπουναμά και ἀπ' ἔμπροσ κί' [ἴστω]

Και ὀλίγησ ποικιλίασ, μ' ἄλλωσ λόγουσ ἀγγελλίασ,

Νέον Ἠμερολόγιον τῶν Κυριῶν κί' ἔπιτοσ, κί' ὁ Φασουλή; τὸ συνιστᾶ θερμῶσ κί' ὁ Περικλέτοσ. "Ἐχει κορφὸν ἐξόφωλλον και χρωμάτα και ἔθην ἐνδιαφερόμενον πῶσ και μέλιτοσ ποικίλην, πρὸ πάντων χρησιμώτατοσ εἰσ τὰσ κυρίασ ἔλασ, πωλείται δὲ ἀντὶ θραχηῆσ εἰσ τοῦσ θριλιωπώλασ.

Τοῦ Μιχαῆλ Κατομπαλη Πιλοπωλείον κί' ἄλλο εἰσ τοῦ Σταθίου τὴν ὀδὸν, ἀπ' ἔλα πῶσ μεγάλο. Τὶ λοσοσ και τὶ ὀμοσφιά... μᾶ εἰναι μᾶ τρέλλα! τί μαστουνακία λιγερᾶ, τί κῆμ ἱλ φῶ καπέλα. Λοιπὸν εἰσ τοῦ Κατομπαλη ἔμπροσ, μικροὶ μεγάλοσ, κί' ἄσ εἰναι τὰ καπέλα τοῦ σᾶ καθενὸσ καφέλι.

"Ὁ Μᾶησ ὁ Εὐάγγελιοσ μὲ γνώσισ και μὲ νοῦσ, ἔχαροπλάστιησ ἄριστοσ καθ' ἔθην τὴν Ἑλλάδα, κάμνεσ λαμπρᾶ γλυκόμοματα πρὸσ χρεῖσιν τοῦ κοινοῦ ὅτῳ Ζαχαροπλαστειον τοῦ, τὴν προσηλιῆ Παλλῶδα, εἰσ τὸ Πανεπιστήμιον ἀπάνωσ καμνην κί' ἀπὸ τοῦσ λάτρεσ τῶν γλυκων πῶσ ἐνοουομένην.

Τοῦ Μέντου ἡ Εὐτέρπησ τοῦ Περιωδικὸν και τέλειον ἐφόντι βιβλίον μουσικὸν, ὁ δὲ Ἄλεξιάδησ κί' ὁ Κάλφρογλοσ ἐκδοτάσ, κί' εἰσ τοῦτο ὁ τῆσ τέχνησ ἄσ τρέξουσ θισώτασ.

'Ο Ρωμῆοσ γνωστοῦσ ὀσσ κάνω — πῶσ ὅτῳ σπῆτὶ μοῦ ἀνέθη, ὅσιν Νεάπολιν ἀπάνω — κί' ἀπὸ τοῦθε συναραῖεσ, μὲ θενοδοχοῖα Σιδη, — ὀσῶ ὅτῳ λαδὶ τρεῖσ ὅτῳ ἔδῳ.

μὲ χημετον, μὲ μᾶ μῆνερα, — μὲ μεγαλ' οἰκοδομή, και μᾶ χῆρα θίχωσ ἄνδρα. — ποτῶν ἄλλοτεσ καμμή.